

vil lemlæste vort Land, og om de i Modløshed og Selvopgivelse vil hale Flaget ned paa Øerne, hvor det har vajet nu omtrent i 200 Aar, ligesom det tidligere er blevet halet ned i Trankebar og vore andre prægtige Kolonier i Østasien, som, hvis vi havde beholdt dem, nu kunde have været til allerstørste Gavn for vor Skibsfart og vore oversøiske Havne, og ligesom Flaget senere er halet ned paa Nikobarerne og Guinea — eller om de vil nagle Flaget til Masten derovre og sige: Vi vil endnu en Gang forsøge, om vi ikke med fælles Kræfter kan gøre godt derovre, hvad vi saa længe har forsømt, og vi vil gøre, hvad der er nødvendigt for at bringe dem paa Fode igen, saa at de kan faa en god og blomstrende Fremtid under det Flag, der nu har vajet over dem i henved 200 Aar.

Ordføreren (J. Pedersen): Jeg skal ikke gøre denne Diskussion meget længere. Den højtærede Indenrigsminister har givet Indtryk af, at han holder Vælgermødetaler, og dem skal man ikke gøre alt for stærkt Indgreb i. Jeg vil sige om Forholdet til Kongen, som gentagne Gange har været paa Tale, altsaa om, hvorvidt den Stilling, Regeringspartiet vilde bringe Kongen i, var bedre og mere konstitutionel end den, som blev foreslaaet fra de andre Partiis Side, at det var den ikke. Naar den højtærede Indenrigsminister sagde, at saa skulde de have sagt til Kongen, naar de kom med deres Forklaring af, hvorpaa Tale var strandet: Det er det, vi hele Tiden har ønsket, men som de andre har bekæmpet. Men det er ikke rigtigt. Paa et Tidspunkt, da Sandheden igen synes at være kommet noget i Mode, vilde den rigtige Udtalelse have været: det har vi hele Tiden ønsket, og det har de andre bekæmpet. Men til sidst har de for om muligt at opnaa et Resultat givet efter paa det Punkt og stillet det frit for Deres Majestæt at give os den Mand, saa vi kan komme i Flertal. — Det vilde være den rigtige Henvendelse til Kongen. Den højtærede Konseilspræsident talte om Ansvar og sagde, at Ansvar skulde ligge paa dem, som satte ham i den Situation, hvori han nu kommer. Nej, det er for gammeldags en Tale, den kan vi ikke nøjes med. Ansvar ligger hos Regeringen, naar den foretager Regeringshandling. Det er der ikke Tvivl om. Regeringen maa selv om, hvorvidt den vil paatage sig det Ansvar eller ikke. Nu sagde den højtærede Minister, at han var nødt til det — det er for Resten noget, vi har hørt før, at Ministre er nødt til at blive —, for der kunde ikke

dannes noget andet Ministerium, det havde jo vist sig under Bestræbelserne paa at faa dannet dette Samlingsministerium. Men jeg kan ikke erkende, at det er rigtigt, der kunde meget godt være dannet et Samlingsministerium, dersom Regeringen kunde have gjort de fornødne Indrømmelser, hvad der ikke var det mindste i Vejen for. Naar det ikke blev til noget, var det, fordi der ikke kunde gøres disse Indrømmelser. Det er ganske vist blevet sagt — jeg tror det var den højtærede Indenrigsminister, der sagde det —, at man hele Tiden havde bestræbt sig for at finde en Udvej. Ja, Opfattelserne kan være forskellige: Jeg havde — ikke den første Dag, men de to sidste Dage — et meget levende Indtryk af, at de Herrer anstrengte sig til det yderste for at finde noget, der kunde hindre Sagens Løsning; saa forskelligt kan man se paa Tingene. Den højtærede Indenrigsminister var meget indigneret over en Udtalelse af mig, men jeg tror ikke, Indignationen i dette Tilfælde slaar til, thi jeg har sagt, som sandt er, at jeg troede ikke, der vilde være noget nyt at erfare ved denne Undersøgelse, og at jeg derfor for mit Vedkommende troede, at der ikke kunde være Tvivl om, hvorledes Resultatet vilde blive, naar den var endt, men dette, at Ministeriet saa ihærdigt modsatte sig, at det nye Ministerium kom til at foretage denne Undersøgelse, kunde meget godt komme til at føre til — man ved, hvor mistænksomme Folk er —, at der vilde være en eller anden, der spurgte: Er der noget muggent ved den Sag? Det var det, jeg sagde, og det er rigtigt.

Endelig vil jeg sige til den højtærede Minister, at det nytter ikke at sætte sig paa den høje Hest overfor det, der er gaaet over Landet i Anledning af Dementipolitikken. Det undgaas ikke, at den vil sætte Spor, og det vil blive uheldige Spor, for den vil bidrage til, at man i den offentlige Diskussion vil spørge, naar der er noget, man ikke synes er rigtigt: Er det en almindelig Løgn, eller er det en Nødløgn, og kan man overhovedet stole paa Erklæringer og Dementier fra den Side, hvor man har godkendt det Dementi, der har været fremsat i denne Sag. Jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at disse Spor ikke vil blive saa helt lette at udslette.

Piper: Den højtærede Konseilspræsident (Zahle) bekræftede fornylig, hvad jeg for øvrigt ikke har været i Tvivl om, at det var en Valgtale, den højtærede Indenrigsminister holdt. Det er en Valgtale, som nu herefter vil blive holdt af de